

Dr. Iványi Béla búcsúbeszéde Szegeden 2019. március 28-án, a Honvéd téri református templomban az unitárius egyház szertartása szerinti gyászistentiszteleten

Gyászoló családtagok, Ormos professzor úr tisztelői!

Ormos professzor úr tanítványaként, a Szegedi Tudományegyetem Általános Orvosi Kara Dékánja és Tanári Testülete nevében, továbbá a Magyar Patológusok Társasága nevében búcsúzom az iskolateremtő egyetemi tanártól, a lenyűgöző műveltségű embertől.

Ormos professzor úr életpályája a Szegedi Tudományegyetem Patológiai Intézetéhez kötődik: 64 évig, 2010-ig dolgozott az intézetben. 1962-től 31 éven át tanszékvezetőként irányította az intézetet, majd 1993-tól professzor emeritusként 17 éven keresztül segítette a tanszék munkáját. 85 éves korában még leletezett. 6 évig volt az egyetem rektorhelyettese. Tanártársai becsülték, tisztelték. Az intézet és az egyetem ügyeit a legjobb tudása szerint, a határidők betartásával intézte. Intézetvezetését a szakmai igényesség, empátia, igazságosság jellemezte. A különpenzeket méltányosan osztotta, melyből magának soha nem adott egy fillért sem.

Ormos professzor úr a patológiai diagnosztikában szinte mindenhez értett, a sebészi anyagokat évtizedeken keresztül, naponta konzultálta. A daganatok

mintázatának biztos felismerése, alapossága, olvasottsága, kitűnő memóriája az ország egyik legjobb diagnosztájává tette, az intézet leletátfordulója évtizedeken keresztül messze a legrövidebb volt az országban. Az intézet diagnosztikus laboratóriumait nemzetközi színvonalon működtette. Az intézet könyvtárába minden, a leletezéshez szükséges szakkönyvet beszerzett. Hangsúlyt fektetett a bonctermi diagnosztika minőségére. A tehetséget becsülte, munkatársai diagnosztikus és tudományos teljesítményét elismerte, a közlemények szerzői közé soha nem iratta be magát, ha a közlemény nem az ő ötlete volt.

Orvostanhallgatók generációit tanította a patológia alapjaira. Gondosan összeállított, évről évre frissített tantermi előadásain a betegségeket a saját diagnosztikus anyagából szemléltette, nem volt szüksége szakkönyvből kifotózott képekre. A tananyagot számonkérte, türelmes, ugyanakkor szigorú vizsgáztató volt. Nagy gondot fordított a szakorvosképzésre, a pongyolaságot nem tűrte. 5 munkatársa patológus osztályvezető főorvosként folytatta pályáját.

Az elektronmikroszkópos vizsgálatot mint kutatási és diagnosztikus metodikát Humboldt ösztöndíjasként sajátította el. Hazatérve a vesepatológia minden területét nemzetközi szinten művelte, számos eredeti megfigyelést tett. 1963-ban az orvostudomány kandidátusa, 1982-ben MTA doktora fokozatot szerzett. Irányításával 12 kandidátusi és 1 akadémiai doktori értekezés készült. 18 munkatársa lett Magyarországon vagy külföldön egyetemi tanár.

Ormos professzor úr évtizedeken keresztül szervezett továbbképzéseket és kongresszusokat; három évig volt a Magyar Patológus Társaság elnöke. Számos állami kitüntetést kapott, munkásságát hazai és külföldi tudományos társaságok részesítették elismerésben.

Ormos professzor urat egyetemi hallgatóként sportkedvelő tanárnak ismertem meg: a vizsgaidőszak után kajaktáborokat szerveztem Mindszentre; ezekre vagy felevezett, vagy kerékpárra pattanva jött ki és töltött el velünk estétet. Szerette a komolyzenét, a verseket; gyakornok koromban egyszer azzal lepett meg, hogy fejből elmondta az Ember tragédiája első színét. Munkatársaként 34 évig élvezhettem tudását, humorát; a világról, az emberekről vallott felfogását, protestáns világképét és etikáját.

Dékán úr és a Tanári Testület nevében búcsúzom attól a professzortól, akit emberi tisztasága, életműve, szellemi kisugárzása a Kar neves professzorai: Korpássy Béla, Hetényi Géza, Jancsó Miklós, Ivanovics György és Petri Gábor közé helyez.

Ormos professzor úr, nyugodjon békében!